

Stacey Marie Brown

KRVAVÁ ŘÍŠE

Přeložila
Magdaléna Stárková

COO
BOO

Krvavá říše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Stacey Marie Brown

Krvavá říše – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Stacey Marie Brown

KRVAVÁ ŘÍŠE

Přeložila
Magdaléna Stárková

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Lüdtke Farnesi

BLOOD LANDS

Copyright © 2022 Stacey Marie Brown

Translation © Magdaléna Lüdtke Farnesi, 2026

Cover © Adéla Stopka, 2026

Prague silhouette © Shutterstock.com, Yoko Design, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-267-4038-4

ISBN e-knihy 978-80-267-4127-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4128-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4039-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Věnováno mým postavám a čtenářům.

Doufám, že mi odpustíte. . .

KAPITOLA 1

„Ať Hry započnou...“

Ta slova se nesla arénou a smrtícími kroky mi šlapala po prsou. Bojový pokřik. Vyhlášení války.

Tě, kterou nevyhraju.

Tady se vyhrát ani přežít nedalo, zvláště pak pokud šlo o moji duši. Uvědomila jsem si ale, že i zde přece jen existuje hranice, kterou nepřekročím. V tom bodě si vyberu smrt, protože i kdybych nakrásně přežila, živá bych stejně nebyla.

To, co Ištván Markos dělal, bylo vskutku děsivé. Štval nás v nejnovější verzi Her všechny tři proti sobě, aby zjistil, komu skutečně patří naše loajalita.

Moje pozornost sklouzla od Hanny ke Scorpionovi, ztuhlým hrůzou a nechápavým úžasem jako sochy. Nic je nemohlo připravit na to, co se tady právě začalo dít. Na konečné rozhodnutí, které budou muset učinit.

To, které na mě čekalo už dnes v noci.

Zuzino mrtvé tělo mi stále leželo u nohou, její krev mi ulpívala na oblečení a vsakovala se do okolní hlíny.

„Bojujte!“ zaburácel Ištván, až Hanna se Scorpionem nadskočili a vytřeštili divoce oči. „Nebo umřete *všichni*.“

Hněvivě jsem zvedla zrak přes krví potřísněné řasy ke svému bývalému průvodci a ochránci. Zkrvavená spona do vlasů mu vyklouzla z prstů a skončila v prachu.

Ištván povytáhl koutek a zabořil prsty do paže své nové snoubenky Oleny, ukrajinské princezny. Počítám, že teď, když byl Caden pryč, vrhl se Ištván na strategickou příležitost uchvátit Ukrajinu a snadno se Rebeky zbavil.

„Řekl jsem, že máš bojovat, vojačko,“ štěkl na mě. Falešná maska štěstí, kterou zatím ukazoval své snoubence, se rychle rozplynula, když se od ní odtáhl a opřel se o zábradlí. „Dal jsem ti rozkaz.“

„A o to právě jde, Ištváne,“ oslovila jsem ho jménem, jak jsem to měla ve zvyku před ostatními lidmi, ale málokdy před ním samotným. Žádal si respekt pro svůj titul, na veřejnosti dokonce i od Cadena, a jeho výraz mi prozradil, že se mu moje neformální oslovení pranic nelíbilo. „Já žádná tvoje vojačka nejsem. Už ne.“

Markosova ramena se vzedmula nad takovou drzostí a oči přimhouřil do zlověstných škvírek.

„Tak to asi zemřeš,“ oznámil mi a pevně sevřel zábradlí.

„Takhle jsi to stejně chtěl, ne?“ odsekla jsem. „Aby mě zabili fae a ty jsi mohl manipulovat s Cadenovými city? Udělal jsi z něho největšího zastánce zničení fae, ať to stojí, co to stojí, aby... mě pomstil?“

Kde vlastně Caden vězel? Čekala bych, že tu jako jeho nová pravá ruka bude, aby se přesvědčil, že „*dostanu, co si zasloužím*.“

Ištván se narovnal a jeho mysl pravděpodobně zabloudila k soukromému rozhovoru, který vedl před několika měsíci s Kalarajou v pracovně, kde jsem se schovávala za závěsem. Nakonec mu ale přece jen došlo, že tam tehdy nebyl sám a že jsem všechno slyšela.

„Teď už to ani nepotřebuju.“ Ištván se bleskově probral z překvapení a protáhl ústa do arogantního šklebu. „Udělalas to za mě přece ty, když jsi ho zajala, ne? Teď tě nenávidí. Otočil se k tobě zády.“ To rýpnutí zabořilo víc, než jsem byla ochotná na sobě nechat znát. „Přeje si tvoji smrt.“

Tě noci mě Caden chránil. Mohl Ištvánovi říct, že mám nektar, ale neudělal to. Proč? A proč sem nepřišel, když tak moc toužil po tom, vidět mě umírat? Co se to v LOS dělo?

„Tak kde pak je? Není trochu trapné, že teď spíš s jeho snoubenkou?“ Ukázala jsem na něho a Oleny. Jí zrudla líčka a na krásné tváři se objevil výraz nenávisti. „Kde je Rebeka, Ištváne?“

Obličej mu zaplátl hněvem. „Zabijte ji,“ pokynul Scorpionovi a Hanně, jako by to byli jeho osobní nájemní vrazi.

„Polib si prdel!“ prskl na něho Scorpion tak rozlíceně, že by to vyděsilo úplně každého. Z toho chlapa šel strach – tetování pokrývalo většinu ze sto osmdesáti centimetrů jeho výšky. Byl špinavý, otrhaný a zjizvený a vlasy nosil stažené do drdůlku, aby mu nepadaly do tváře. Jenže já v něm viděla jen někoho, koho jsem měla ráda. Koho jsem milovala. Neřekla bych ani jako bratra, protože byl zatraceně sexy. Díky našemu spojení jsem ho považovala za svoji rodinu, za někoho, kvůli komu bych neváhala zabít. Nikdy bych mu neublížila, stejně jako bych nikdy nezkrivila vlasek Warwickovi.

Byli mou součástí.

Ištván si dál udržoval klidný výraz. Nedovolil si Scorpionovi odpovědět. Jeho pohled pak sklouzl k Hanně. „Tak v tom případě je to na tobě.“

Z tváře jí vyzařovalo zklamání nad jeho zradou a nenávist. „Ne.“ Zavrtěla hlavou a přišla blíž k nám.

„Ne?“ Ištván povytáhl obočí. „Jsi si jistá?“

Hanna stiskla rty do úzké čárky a vystrčila hrdě bradu. Všimla jsem si, jak se na ni Scorpion požíval. Ona se na něho ani neohlédla, ale přesto jsem mezi nimi něco cítila. Musel to zavěštit i Ištván, protože jeho pozornost těkala z jednoho na druhého, vraštil obočí a krčil nos.

„Aha,“ zamračil se Ištván, „tak to si možná budeš chtít brzy rozmyslet, moje milá.“ Zvedl hlavu k tribunám a kývl. Tichý prostor, v němž všichni mlčky sledovali odvíjející se drama, protnul výkřik. Hledištěm proběhl neklidný pohyb. Nějaký muž zahulákal, když byl natlačen do uličky.

Před očima se mi vynořily známé tváře. Sotva mi došlo, o co se tu Ištván snaží, stáhl se mi žaludek hrůzou. Hanně trvalo o chvilku déle, než pochopila – než její oči i mysl zaregistrovaly, že to, co vidí, je skutečné.

Dva vojáci drželi pistoli u hlav jejích rodičů. Nora a Albert Molnárovi tam vyděšeně stáli a zírali na svou dceru.

„Mami? Tati?“ Zavrtěla zmateně hlavou, zatímco jí do mysli pomalu pronikala pravda. Jakmile ji plně zaplavila, otočila se Hanna se strachem a nenávistí na Ištvána.

„Pořád nechceš?“ Ištván semkl rty do tenké linky a ohlédl se zpět na vojáky. „Zabijte je.“

„Neeee!“ vyjekla Hanna a prohnula se jako luk, zatímco se jí před očima odvíjela její nejhorší noční můra. Tvář jí zkřivila hluboká bolest. „Ne! Prosím, neubližujte jim!“ škemrala. „Prosím!“

Ištvánovo samolibé uspokojení prosycovalo vzduch stejně odporně jako kyselý tělesný pach. Právě Hannu postavil před nemyslitelnou volbu, kterou ovšem musela udělat.

„Pokud ty dva zabiješ,“ ukázal na Scorpiona a mě, „ty a tvoji rodiče budete žít. Pokud odmítneš, zemřete všichni.“

Hanně se po tvářích kutálely slzy, když se na nás otočila. Viděla jsem na ní, jak se trápí. Chápala jsem to. A taky jsem věděla, koho si vybere.

„Prosím,“ zaškemrala u Markose, než upřela usazené oči na rodiče. „Nic vám neudělali. Nechte je jít.“

„Máš jen dvě možnosti, Hanno. Vyber si. Nebo to udělám za tebe.“

Nořin výkřik přitáhl můj pohled zpět k Hanniným rodičům. Voják, který na ni dosud jen mířil, ji uhodil rukojetí zbraně do temene, až ji odhodil na stranu.

„Dost, prosím!“ naříkala Hanna, ale já se dokázala soustředit jen a jen na toho vojáka. Třeštil oči jako šílený a svaly se mu chvěly potlačovaným násilím, jako by se měl každou chvíli utrhnout ze řetězu. Lačnil po krvi.

„Ať je to jen mezi námi!“ Nakonec to místo Ištvánova hlasu byl ten Scorpionův, který se roznesl arénou. Prudce jsem se k němu otočila. Narovnal ramena a vypnul hrud'. Očima ulpěl na Hanně, čímž jí neslyšně sdělil, že ze sebe udělá obětního beránka. „Ať Hanna bojuje se mnou... Brexley z toho vynechte.“

Dívala se na něho s nečitelným výrazem a jen její dech prozrazoval strach a zármutek.

„Jak se odvažuješ mi říkat, co mám dělat?“ vyštěkl Markos brunátný hněvem. „Jsi pouhá nula, fae. Myslíš, že mě zajímá, zda budeš žít, nebo zemřeš? Jsi tu jen pro moje pobavení.“ Teď se Ištván otočil na Hannu. „Myslel jsem, že ho budeš chtít zabít, Hanno. To on tě přece v zajetí hlídal. To jsi mi sama řekla, že?“ Jeho otázka byla drzou výzvou. Stačilo jen jedinkrát zvednout melodii věty.

Byla to zkouška.

Hanna zmateně otevřela a zase zavřela ústa.

Jistě Ištvánovi všechno řekla, když mu jako dokonale poslušná vojačka podávala hlášení. Takhle byli vycvičeni. Nikdy se na nic neptali.

Jen nevěděla, že si tím sama podepsala rozsudek smrti. Že to jednou bude použito proti ní. Ištván z ní vytáhl všechno, co potřeboval, a tak pro něho už neměla hodnotu. Byla na odpis. Zvlášť teď, když ji podezíral, že je *zkažená*. A protože její rodiče byli ve vězení, představoval pro něho Hannin návrat přeslap, který si nemohl dovolit. Nepřijala by jejich zmizení ani žádnou historku, kterou by jí o nich napovídal. Byla by mu trnem v oku. O důvod víc, proč se jí zbavit.

„Tohle je tvoje šance, pokud skutečně platí, co jsi říkala, vojínko Molnárová. Tvrdila jsi, že fae nenávidíš – a jeho ze všech nejvíc,“ ukázal Ištván na Scorpiona, „že bys ho nejraději viděla mrtvého. Tady máš svou pomstu. Zabij toho šmejda.“

Hanna se podívala na Scorpiona a jejich oči se na okamžik setkaly. Váhavě se zavrtěla.

Ukázala slabost.

A tu Ištván dokázal zavěšit na míle daleko.

„Neříkej mi, že jsi vůči těm zrůdám takhle změkla?“ Sevřel zábradlí a vycenil zuby. „Ošálily tvůj mozek, aby sis myslela, že jsou to taky lidé jako my? Stala se z tebe taky milovnice fae a zrádkyně?“

„Ne, to ne,“ zavrtěla Hanna hlavou a zlomil se jí hlas, než zapíchla oči do prachu. „Ne, pane.“

„Pak to dokaž.“ Mávl na nás. „Předved' nám, co v tobě dřímá teď a tady. Nejenže tak zachráníš svoje rodiče, ale možná tě vezmu zpět do LOS.“

„Hanno, poslechni ho! Udělej, co říká!“ zakřičel Albert z tribuny a Hanna stiskla pevněji čelist.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jen ti lže, Hanno.“ S Cadenem už jsme se naučili rozeznat víc skrytých signálů než většina ostatních. Lidé slyšeli jen to, co se jim hodilo.

Ištván vůbec nezmínil, že její rodiče pustí nebo s nimi bude slušně zacházet. Sliboval jen, že budou žít. A strategická hra s možným přijetím zpět do LOS pravděpodobně znamenala, že jsou Hanniny šance rovny nule.

Ištván se teď zamračil přímo na mě. Jeho pobavení pomalu mizelo. I Olena po jeho boku se začala zrudle vrtět.

„Dost řečí. Zabij je, nebo zemřeš i s rodiči krutou smrtí, vojínko Molnárová. Neštěkne po vás ani pes.“

Hanna váhavě přešlápla z nohy na nohu.

Byl to jen lehounký pohyb, přesto jsem ho zachytila. Ištván kývl hlavou.

Prásk!

Arénou zazněl výstřel. Se zájmutím jsem obrátila svou pozornost do hledišť. Krev z Albertovy hlavy vystříkla na Noru a jeho tělo spadlo s žuchnutím na zem.

Nora s Hannou hlasitě vykřikly hrůzou a bolestí.

Hanna se zhroutila na písek a tělem jí zmítaly vzlyky, zatímco voják držel na nohou otřesenou a téměř bezvládnou Noru. Jako omámená natahovala ruce po svém manželovi, jako by měla šanci ho ještě zachránit.

Ištván neukázal ani střípek lítosti. Na chladnokrevnou vraždu starého přítele nereagoval vůbec nijak. Nikdy v sobě neměl moc jiného než touhu po větší a větší moci, ale teď se opravdu měnil v repliku krutého diktátora. V narcistického psychopata, který něco cítí jen ve chvíli, kdy ostatní trpí. A jako u každé drogy se dalo čekat, že toho utrpení bude potřebovat víc a víc, aby se jím mohl se stejnou intenzitou opájet.

„Raději se rozhodni rychle, Hanno,“ varoval ji Ištván, zatímco voják, který hlídal Noru, v podstatě slintal touhou ji také zabít.

Hanna se pokusila přemoci vlastní pláč a pohnout se.

„Ty malá zmije,“ zavrčel Scorpion. Ten zvuk mi sotva polechtal uši. Znělo to skoro důvěrně, jak se nad Hannou sklonil.

„*Když jsem si zdřímł naposledy, ta podlá malá zmije mě uštkla.*“ Vypravila jsem si, že jí takhle říkal, když ještě byla spoutaná na základně.

Vzlyky jí otřásaly tělem, přesto utichla a její modré oči se zvedly ke Scorpionovi. „Sáhni hlouběji. Víím, že to v sobě máš. Budeš dál prolévat marné slzy, nebo si pro mě půjdeš?“ Znovu se napřímil a čněl teď nad ní v celé své výšce. „Tady je tvá šance. Nebo jsi jen tak pustě žvanila, když jsi mi slibovala nakopat prdel? Myslíš, že to zvládneš? Já tě totiž osobně mám jen za slabého, trapného *lidského červa.*“

Scorpion se jí schválně posmíval, aby ji přinutil se zvednout a bojovat. Aby její utrpení proměnil ve vztek. A zachránil tím život její matky.

Hanna rozlíceně prskla. Spolkla mu to i s navijákem. Nabrala vzduch do plic a vstala ze země.

„To je ono! Jen do toho!“ Rozpažil v gestu, které ji vyzývalo, aby si ho šla podat. „Ukaž, co umíš, ty malá zmije! Moc se mi líbí, jak koušeš!“

Hanna se bleskově ohnula pro sponu do vlasů, kterou jsem upustila, a s vyceněnými zuby se ponořila do bojového soustředění. Jak rychle se Scorpionovi podařilo proměnit její zármutek v energii, která k něčemu byla.

Jenže ta se místo na Scorpiona upřela na mě.

Hanna ho obešla a máchlá po mně rukou. Čepel dýky na spou mě minula jen o vlasek. „Za tohle můžeš ty!“

Uskočila jsem.

„Ne! Pojd' si podat mě!“ zavrčel Scorpion ve snaze na sebe strhnout Hanninu pozornost. „To já jsem tě držel přivázanou k trubce.“

„Ty jsi jen voják *bez mozku*. Děláš, co ti kdo poručí,“ prskala Hanna, aniž by ze mě spustila oči. Její bolest se proměnila ve zlost. Scorpion se při těch slovech zašklebil. „To *ona* za tohle může. Vždycky všechno ukazuje na ni.“ Hanna se mě pokusila znovu říznout, ale zase jsem se jejímu výpadu vyhnula. „Kdybych tak věděla, že někdo, koho jsem považovala za přítelkyni, mi zničí život i všechno, co je mi drahé. Sebralas mi *všechno*.“ Tváří jí probleskla bolestná agonie. „Mého otce...“

„Ona za jeho smrt nemůže.“ Scorpion se přitočil blíž a zvedl paže. „Ten, koho bys měla vinit opravdu, stojí přímo před tebou.“

„A není to jedno?“ Ač se to snažila skrýt, bylo vidět, jak se jí chvěje ret. „Nedopustím, aby zemřela i moje matka. To... nemůžu.“

Sakra. Jak já ji chápala.

Sevřela jsem zuby a oči se mi naplnily slzami. „Já vím.“

Scorpion se na mě s vytřeštěnýma očima otočil. Nevím, zda ho tak zaujal tón mého hlasu, nebo zachytil ještě něco jiného, ale začal divoce kroutit hlavou a na rtech se mu usadilo tiché „ne“.

Byla jsem bojovnice. Uměla jsem přežít, jenže jsem také pochopila, že s Ištvánem utrpení nikdy nekončí. Nakonec by mě donutil pozabíjet všechny mé přátele. I kdybych se z toho dostala živá, zbyla by ze mě jen utrápená prázdná skořápka.

Pokud bych ale zemřela, snad bych si s sebou vzala i ten nejcennější předmět na světě. Potřeboval mě. Cítila jsem v kostech,

že kdybych vypustila duši, moje magie by se vytratila. Nikdo jiný by ji už nemohl použít pro svou chamtivost a touhu po moci.

A kdyby to nebyl Ištván, jistě by se našel někdo jiný. Na světě se vždycky našli tací, kteří by zatoužili moji magii vlastnit a zneužívat ji.

Věděla jsem, co musím udělat.

Bez váhání jsem se otočila na postavu vedle mě. Moje pěst se tvrdě setkala se Scorpionovým krkem. Narazila na bloudivý nerv přesně tak, jak jsem se při výcviku učila. Tohle protivníka vždycky spolehlivě na čas vyřadilo z boje. A já si nemohla dovolit, aby se ho Scorpion účastnil, protože by se mě jen snažil zastavit.

Scorpion zavrával, popadl se za krk a zaskočeně na mě vytřeštil oči.

Doufala jsem, že časem to pochopí.

Znovu jsem zaútočila a trefila se do toho samého bodu. Scorpion zalapal po dechu, než padl v bezvědomí do prachu.

„Co to děláš?“ Když jsem se otočila na Hannu, setkala jsem se s jejím nechápavým pohledem.

„Teď jsme tu jen samy dvě. Konečně máš šanci mě sejmout. Neříkej mi, že sis to při výcviku každý den nepřála. Stejně jako zbytek našeho ročníku.“ Skočila jsem po ní a trefila ji pěstí do čelisti. Ne tak silně, abych jí zlomila, ale dost na to, abych ji naštvála.

Zafungovalo to přesně tak, jak jsem doufala.

Stejně jako před chvílí Scorpion jsem chtěla všechen její zármutek proměnit ve vztek. Oslepit ji zlostí, aby si neuvědomila, o co se tu právě snažím.

„No tak, ty mrcho. Myslíš, že se mi konečně zvládneš postavit? Vždycky jsem ti nakopala zadek. Fakt si maluješ, že to teď bude jiné?“

S hromovým řevem se na mě vrhla. Naše těla se srazila a společně spadla do prachu.

Dala jsem do toho dost verry na to, aby mi věřila, že se skutečně bráním. Otočila jsem ji na záda a vyskočila. Pak jsem odtančila o něco dál a dál ji provokovala. Váhala jsem a dávala jí příležitost udeřit. Tohle všechno ale bylo jen divadélko. Přesně to, co se mnou předváděl Warwick, když jsme se naposledy bili v Halálházu. Mohl mě tehdy na místě zabít, ale jen si se mnou pohrával a popichoval mě.

Přísahám, že jsem cítila, jak se kolem mě míhá, jenže to vědomí nebylo ani hřejivé, ani konejšivé. Spíš mi ježilo popuzeně a rozzlobeně chloupky, jak by mi moje tělo chtělo říct: „*Co to tu sakra nacvičuješ, Kováčsová?*“

„Promiň,“ zamumlala jsem si pod nos a ani se neobtěžovala uhnout, když Hannina pěst dopadla na moji ledvinu. Ohnula jsem se v pase, jak se mi zády rozlila taková bolest, že mi zpod víček na tváře vehnala slzy. Těžká bota mě nakopla do podkolenní jamky a já přistála tváří v prachu. Šíleně se mi točila hlava. Přesně tak nás to učil Bakos. Hanna nezaváhala a skočila na mě. Ta holka se toho nebála, což jsem na ní upřímně zbožňovala.

Udeřila mě zezadu do hlavy. Do krku mi stoupla hořká žluč a před očima se mi zatmělo, jak na mě pršely údery. Už jsem nemusela předstírat, že jsem slabá a sotva popadám dech. Moje tělo se chtělo schoulit do klubíčka a zmizet. Obklopila mě černota jako zlověstná mlha.

Znovu bych skoro přísahala, že mě na kůži jako kopřivy páčila Warwickova energie. Jeho strach a hněv se na mě tlačily, jako by cítil, že se vzdávám. Jako by věděl, co mám v plánu.

Doufala jsem, že to nakonec pochopí.

Arénou zaburácel řev tak hlasitý, že rozechvěl stěny amfiteátru i každou buňku v mém těle.

Byl rozlícený.

Divoký.

Smrtící.

„*Ani na to kurva nemyslí, Kováčsová!*“ Warwick se nade mnou tyčil s tváří zkroucenou vztekem. Jeho mlhavá postava teď stála vedle mě v aréně. Nesešlo na tom, zda to byla realita, nebo jen halucinace. Dovolila jsem si věřit, abych z tohoto světa odešla s trochou štěstí v srdci. „*Tak už sakra vstávej. Přece se tu neobětuješ jako nějaký zasraný mučedník.*“ Jeho síla mnou otřásla, až jsem zatajila dech.

„Musím,“ zašeptala jsem asi. „Jinak to nejde.“

„*Blbost, Kováčsová!*“ zachroptěl, když se sklonil s plamenem v očích. Jeho prsty mi přejely po tváři. Bylo to tak skutečné – i to zachvění energie v jeho dotyku, které potlačovalo bolest v mém těle. Vlna adrenalinu odplavila i tmou před mýma očima. „*Tak už sakra vstávej, nebo se na to vrhnu já a zabiju ji sám! Rozumíš? Povraždím tu úplně všechny, abych se k tobě dostal! Neušetřím ani jednoho!*“

„DOST!“ zaburácel ostrý hlas, čímž mě donutil zvednout pohled do hlediště. Věděla jsem, že to nebyla Legenda, kdo tohle poručil.

Hanna ztuhla stejně jako celá aréna.

„Vezmi si radši mě!“ Andris se protáhl až k zábraně mezi arénou a hledištěm, aby se obrátil přímo na Ištvána. „Nebyl bych daleko cennější než tyhle dvě mladé holky, které znáš už od miminka, Ištvané?“ Andris na mého bývalého poručníka zatvrzele hleděl. „Tohle je dokonce i pod tvou úroveň.“

Ištván přešlápl z nohy na nohy.

„Sám víš, že bys raději moji smrt. Neprahneš snad po tom zabít člověka, který se k tobě otočil zády a *podrazil tě*? Který si místo tebe schválně vybral fae?“

Sevřel se mi žaludek, když jsem pochopila, k čemu ho chce vyprovokovat. S hrůzou jsem ze sebe shodila Hannu a vrávoravě se postavila. Někde v nejzazším koutě mojí mysli jsem chápala, že bych po takové nakládačce asi neměla být schopná stát na vlastních nohou. A rozhodně bych asi po boji s Hannou a Zuz neměla mít tak jasnou hlavu, jenže mi teď kromě strýce na ničem nezáleželo.

„Ne,“ zašeptala jsem a divoce kroutila hlavou.

„Co teď uděláš, *starý kamaráde*? Nech je jít. Stejně tu o ně nejde. Vždycky jde jen o nás dva.“ Andris se na chvílku odmlčel a Ištván také nic neřekl. „Když jsem tě ještě znal, nehrál sis s dětmi. Bojoval jsi jen s těmi, kdo se ti mohli postavit. Tohle se z tebe tedy stalo?“ Svá slova doprovodil Andris gestem k nám třem dole v aréně.

Ištván sevřel čelist a zbrunátněl. Nakonec kývl. „Tak dobrá. Chceš si se mnou hrát, Takácsi?“ Zadíval se na Samua a Josku za branou arény. „Vyvedte ji a toho fae ven,“ ukázal na Scorpiona a Hannu. „Ale tahle tu zůstane,“ dodal a ukázal na mě.

„Cože?“ Andris zavrtěl hlavou. „Tohle jsme si nedomluvili. Řekl jsem jasně, že je to jen mezi námi dvěma.“

Ištván se hlasitě zasmál. „A právě v tom se pleteš, *starý kamaráde*. Tohle už se dávno netýká jen tebe.“

U zábradlí si promnul ruce, jako by snad zapomněl i na dāmu po svém boku.

„A navíc tu neporoučíš,“ Ištvánovi na tváři vykvetl odporný úsměv, „ale i přesto ti část tvého přání splním. Teď se budeš na život a smrt bít s Brexley ty.“

KAPITOLA 2

Myslím, že jsem křičela.

Vím, že jsem škemrala.

Děs a hrůza mi vyškrábaly vnitřnosti a vyrvaly mi srdce ven z těla, jen aby se mi zlomilo v dlaních.

Strážce dovlekly Andrise do ringu, hrubě ho odhodily do prachu a zabouchly za ním bránu.

Andris na kolenou zvedl hlavu a jeho oči našly ty moje. Plál mu v nich hluboký zármutek, když se roztřeseně vytáhl na nohy a zkřivil obličej bolesti. „Promiň,“ naznačil mi rty.

„Tenhle boj přežije jen jeden z vás,“ oznámil Ištván. „Pokud se některý z vás vzdá, spálím vás oba zaživa v ohništích.“ Ištván ukázal na jámy, z nichž do arény šlehaly plameny. Teď už jsem chápala, k čemu sloužil kůl v jejich středu. Aby se k němu někdo dal přivázat a upálit zaživa. „Oba jste dali před vlastním druhem přednost fae, takže se budete smažit stejně jako kdysi čarodějnice.“

„Neee!“ vydralo se mi z hrdla, než jsem se zhroutila zpět na zem. Moje oči našly ty strýcovy.

Ten už v sobě neměl ani špetku vzdoru. Jen smutek a něco jako lítost.

„Brexley,“ vyklouzlo mu ze rtů moje jméno jako truchlivá píseň, než udělal krok blíž. Slyšela jsem její melodii, témbř jeho odhodlání. Rozhodnutí, které udělal za nás oba.

Proměnila jsem se ve vyděšené zvířátko neschopné jasného úsudku. Na jazyku mě štípla panika, ta hořká, ostrá chuť strachu a zvratků, která se mi drala hrdlem do úst.

„Ne, ne, ne,“ opakovala jsem jako v mráкотách a divoce vrtěla hlavou. Před chvilkou jsem měla zabít své přátele. Teď zase jediného člověka, kterého jsem považovala za rodinu. Zničila jsem to nejcennější na světě a odtrhla to od vlastní moci, abych mu vrátila život. Byl pro mě vším. A bez váhání bych to udělala zase.

A teď ho mám ztratit, a navíc vlastní rukou?

Ne.

„*Drágám.*“ Jedno jediné slovo stačilo, aby mě zlomilo. Protože to nebylo jen slovo, ale tisíc společných chvil. Pohádky, které mi četl, a okamžik, kdy mi daroval plyšáka Sarkise, aby mě hlídal. To slovo znělo jako rodina, jako táta, jako útěcha, bezpečí a štěstí.

Teď byl Andris mým prubířským kamenem. Muž, který představoval čas mého života, kdy jsem ještě měla otce. Někde v temné hloubi duše jsem chápala, že tu se mnou teď stojí i moje matka a můj skutečný strýc Mykel. Věděla jsem, koho bych zachránila. Toho, kdo byl součástí mé rodiny i života už od chvíle, kdy jsem byla ještě nemluvně. A to poznání mě jen vtáhlo hlouběji do víru zoufalství.

Občas se člověku stává, že se dostane na nějaké místo, ani neví jak, a jeho mysl se stáhne do sebe a vytěsňuje všechny vjemy i čas. Tak jsem se cítila. Jako by nic z toho nebylo skutečné.

„*Drágám?*“ promluvil zase strýc. Zvedla jsem k němu hlavu a ztuhla, sotva jsem pochopila, že ta slova nevyšla z jeho úst. Stál na metry daleko a jen na mě zíral.

Mohla bych se přesvědčit, že ty chvíle s Warwickem byly jen výplodem mojí fantazie a já naše spojení tak moc potřebovala, že tu byl se mnou. Ale Andris? To ne.

Toble nemůže být pravda. Srdce mi krvácelo, na prsou mě tížil zármutek a zrak mi kalily černé skvrny. Nemohla jsem dýchat a duši mi otřásaly vzlyky.

Odněkud z dálky ke mně dolehl Ištvánův hlas. Pak ten strýcův, a dokonce i vlastní šílené vytí připomínající nárek divokého zvířete. Nic z toho ale nebylo dost silné, aby mě to vytrhlo z mého zoufalství.

„Kováčsová.“ Jeho hlas byl tím jediným, co překonalo bariéru mého smutku a přinutilo mě přijít zase k sobě. „*Podívej se na mě, Brex.*“ Ucítila jsem, jak mě něčí dlaň hladí po tváři, a vzhlédla. Intenzita ve Warwickových očích mě přivedla zpět na zem. Sotva se mě dotkl, zalil mě podivný klid. Jako by mě jeho pevný pohled připoutal ke světu.

Sotva jsem zahlédla jeho průhlednou postavu, zatajila jsem dech. Nebyl tak hmotný jako kdysi, přesto jsem věděla, že je skutečný. Magie se vracela.

„*Použij mě,*“ zavrčel. „*Udělej, co bude nutné, abys tohle přežila fyzicky i psychicky.*“ Srdce mi zběsile tlouklo v hrudi, když jsem cítila, jak se otřel o moji kůži. „*Nenech se Markosem zlomit.*“

„Brexley?“ Andrisovo zvolání prořízlo Warwickovu siluetu a ta se jako přízrak vytratila. Upřela svou pozornost zpět na strýce. Ten přede mnou padl na kolena a oba jsme ignorovali řev davu i Ištvána. Jen pár přítomných stálo na naší straně. Zbytek chtěl pouze podívanou, smrt a krev.

„*Nagybácsi,*“ zasípala jsem a srdce mi puklo na tisíc kousků, sotva mi vzal hlavu do dlaní.

Cítil teď naše zvláštní spojení?

Jak bych mu jen mohla ublížit, když už jsem obětovala všechno pro jeho záchranu. „Já... já nemůžu.“

„Musíš.“ Zadíval se mi do očí s nepopsatelnou bolestí, přesto jsem cítila jeho rezignovanou sílu.

„Člověk si nemůže vybrat, jak zemře, ale může se aspoň rozhodnout, jak to ponese,“ zaslechla jsem v duchu otcův hlas. „Vždycky se nes se ctí. Zvláště pak ve smrti.“

Andris žil podle stejného hesla.

„Ne... to ne.“ Zavrtěla jsem hlavou a po tvářích mi stékaly slzy. „Nemůžu tě ztratit, copak to nechápeš? To proto jsem tě přivedla zpět a udělala bych to bez zaváhání zase.“

„Ani nevíš, jak moc tě proto mám rád. Dala jsi mi čas se rozloučit, i když jsem si to tehdy neuvědomoval.“

„Ale ty se ještě neloučíš!“

V koutcích úst mu cukl smutný úsměv.

„Myslím, že oba víme, že ano,“ zašeptal a sklonil se ke mně. „Dalas mi takový dar, *drágám*. Lidé si často neuvědomují, že právě čas s blízkými je to, co má na světě největší smysl. Žádné peníze ani bohatství se mu nevyrovnají. Měl jsem zemřít už o Samhainu. Ale tvoje láska a magie mi daly druhou šanci. Teď jsem na řadě já, abych se pro tebe obětoval.“

V hrdle se mi vzpříčil výkřik. Zase jsem jen vrtěla hlavou.

„Nemůžeme to zastavit.“ S těmi slovy mi stiskl tvář pevněji v dlani a pohladil mě po vlasech. „*Prosím, nech mě jít.*“ Jeho hlas mě polechtal v uchu a jeho pohled mi pronikl až do duše. Nemusel ani otevřít ústa.

Tichounce jsem se zajíkla. Stiskl mi ruku a kývl na znamení, že ví, co se teď děje. Teď mi zaplatí za záchranu života. Řekla jsem mu všechno o Warwickovi a Scorpionovi. Zdálo se, že chápe naše pouto. To, co jsme spolu sdíleli.

„Podívej se na mě, holčičko moje,“ přinutil mě. „Není pochyb, že bych za tebe rád položil život. Dokonce se ani nemusím rozhodovat.“

„N-ne,“ vzlykala jsem dál a kroutila hlavou.

„Tak moc tě mám rád. Jsi jako moje dcera. Udělal bych pro tebe všechno na světě,“ přitiskl si mě k sobě blíž, „ale nepatřím sem. Nechci tu být bez ní... Nechci žít bez Ling.“

„Ale...“

Utišil mě. Jeho utrápený výraz mi z těla vyrazil další vzlyk.

„Jediné, co se mi na tom vůbec nelíbí, je to, co to provede s tebou. A taky nerad opouštím svoje lidi, i když vím, že budou v dobrých rukou. Jsi rozená vůdkyně, Brexley.“ Jeho pohled mi pronikl až do duše, jako by se mi snažil sdělit i něco navíc. „Kéž by to tak nemuselo být. Tak moc tě mám rád, ale prosím, věz, že mi prokazuješ službu. Chci to tak. Já už do tohoto světa nepatřím,“ pronesl něžně a zastrčil mi pramen vlasů za ucho. „Nezbývá než doufat, že jsem svůj čas tady dobře využil a něco dobrého za sebou zanechal. Teď je na tobě, abys tu práci dokončila.“

„Tohle mi nemůžeš udělat,“ zavyla jsem a sevřela v dlaních jeho košili. „Musíš tu zůstat. Bez tebe to nezvládnou.“

„Ale ano. Musíš.“ S tím sklonil hlavu. „Je mi líto, že na tebe teď dopadne tího toho všeho, ale jinak to nejde. Jsi silná, milující, chytrá a odolná. Tak moc se podobáš svému otci. Byl by na tebe neskutečně pyšný, Brexley. Na toho člověka, kterým ses stala,“ zachraptěl Andris, zatímco se mu po tvářích kutálely slzy. „Stejně, jako jsem na tebe hrdý já. Máš kolem sebe tolik lidí, kteří tě milují a budou bojovat po tvém boku. Nemohl bych na tebe být pyšnější, ani kdybys byla moje vlastní dcera.“

„Prosím...“ Ramena mi poklesla pod tíhou zármutku.

„Nikdy jsem si nemyslel, že se jednoho dne zamiluju do fae a povedu rebelskou armádu. Někdy si nás naše boje vybírají samy.“ Políbil mě na čelo, než se odtáhl a řekl: „Nelituju jediné-
ho momentu ve svém životě. Právě ony mě dovedly k tomu, co mi bylo předurčeno. Našel jsem spřízněnou duši i něco, za co jsem se mohl bít. A nakonec ses mi vrátila i ty.“

Nespokojené syčení a bučení okolního davu povážlivě rostlo. U brány něco zařinčelo, což moji pozornost přitáhlo ke strážím připraveným nás od sebe odtrhnout.

Začala mě zachvacovat panika. „*Nagybácsi*.“ Plakala jsem, když mě Joska odtrhl od strýce, kterého popadl Samu. Vojáci nás vlekli k ohništím.

„Ištváne! Nedělej to!“ Andris sebou zmítal v Samuově sevření a jeho vyděšené oči těkaly mezi Markosem a mnou. „Copak v tobě nezůstal ani kousek srdce? Vždyť ji znáš od miminka!“

„A ona mě zradila,“ odpověděl Ištván a ukázal na mě s hněvem i znechucením. „Stejně jako ty a její otec.“

Cože? Ohlédla jsem se na Ištvána. O čem to mluvil?

„Ty ji nechceš zabít, Ištváne, přísahám!“ Andris divoce kroutil hlavou, přičemž se podíval nejdřív na mě a potom na něho. Nakonec si olízl rty a pronesl: „Je *neobyčejná*.“

Moje tělo ztuhlo, a když se naše pohledy znovu setkaly, vytřeštila jsem na něho oči. Cítila jsem to. Andris mu o mně řekne v naději, že mi tím zachrání život.

Pokud by se Ištván dozvěděl, kdo jsem a jakou v sobě skrývám moc, spadla by klec.

Nikdo a nic by nepřežilo.

„*Ne*,“ zašeptal můj stín.

„*Promiň*,“ odpověděl ten jeho, který ještě stál po mém boku. „*Musím to udělat. Nenechám tě umřít*.“ Pak naše spojení přerušil

a upřel pozornost znovu na Markose. „Ty si neuvědomuješ, kdo to děvče je...“

„Jsi jen nanicovatý šmejdl, Ištvané!“ křičela jsem a zuřivě se bránila Joskovu sevření, abych vzniklým pozdvižením přehlušila to, co se Andris chystal říct. „Jsi zbabělec! Trapný slaboch, který dokáže získat moc jen vražděním, podvody a podplácením!“

Dobře jsem věděla, jak Ištvánovi pocuchat křehké ego. Andrisova slova zanikla někde ve vzduchu.

Fungovalo to naprosto skvěle.

„Tak dost!“ rozkřikl se zlostí brunátný Ištván. „Upalte je oba! Ale jeho nejdřív!“ rozkázal strážím.

„Ne!“ vykřikla jsem, zatímco Samu vlekl strýce blíž burácejícím plamenům. „Ištvané, prosím!“

„Dal jsem ti na vybranou, Brexley! Ty ses rozhodla svou volbu zahodit.“

Moje vnitřnosti se utopily v žaludečních šťávách a žluči. Obrátila jsem pozornost zpět na Andrise, který jen se stoickým klidem zvedl bradou, když ho vojáci nesli do plamenů.

Smrt měla mnoho tváří. Někdy přišla tak rychle, že mozek ani nezaregistroval bolest a bylo po všem. Většinou to ale bylo někde uprostřed. Člověk chvilku trpěl, ale celkem rychle ho obestřel pokoj. Pak ale existovaly i pomalé a mučivé způsoby, jak sejít ze světa. Takové, při nichž člověk trpí tak příšerně, že ta bolest poznamená tvář země už navždy a ztrápený křik ponese ozvěna ještě po celé generace.

Upálení zaživa jistě patřilo do té poslední kategorie.

Mozek mi znovu začínal vypovídat službu, a tak mi zůstaly jen divoké zvířecí instinkty.

Cítila jsem, jak se arénou nese Warwickův řev. Jeho energie zastínila i skandování davu. Cítila jsem, že se ke mně chce dostat.

Na kraji zorného pole se mi něco mihlo. Fantom, který se mi vzápětí zakousl do kostí.

„Použij mě, Kováčsová!“

Vůbec jsem nad tou větou nepřemýšlela. Moje mysl zredukováaná na primitivní zvířecí mozek se soustředila na jedno jediné.

Nechala jsem do sebe Warwicka vstoupit. Přisál se na mě jako pijavice a já jsem do sebe vtáhla všechnu jeho energii. Nebyla to sice ani čtvrtka toho, co jsem dostala na nádraží, ale úplně to stačilo.

Vrazila jsem do Josky, až ztratil rovnováhu. To stačilo, abych vyrazila vpřed a vysmekla se mu ze sevření. S hrdelním zachrapřením jsem máchla rukou a trefila ho hákem do krku. Voják začal lapat po dechu a vzápětí se s rukou na hrdle poroučel k zemi.

Pak jsem se otočila a vyběhla proti Samuovi. Warwickova energie se mi vlila do svalů, jak jsem strážce srazila k zemi a kopala a bušila do něho jako vzteklé zvíře. Jako by mi jen jeho zabítí mohlo přinést klid, který by mě zaplavil jako vlna endorfinů.

Tohle Warwick myslel, když řekl: *„Něco jsem cítil, jen když jsem zabíjel.“*

„Kováčsová!“ pročísl vzduch Joskův sípavý hlas. Znamé cvaknutí kohoutku pistole mě donutilo otočit hlavu.

Joska stál vedle Andrise a tiskl mu hlaveň ke spánku.

„Okamžitě Samua pusť. Hned teď!“ Oči měl divoce vytřeštěné a jeho postoj připomínal spíš gorilu než lidskou bytost.

Vycenila jsem vztekle zuby. Pomalu jsem se vyškrábala na nohy, aniž bych z nich spustila oči. Slyšela jsem, jak se Samu dusí vlastní krví. Bohužel jsem si byla jistá, že to přežije. Zvláště teď, když bral ty nové léky, se kterými přišel Ištván.

„Z toho se... nevykroutíte,“ soukal ze sebe těžce Joska, zatímco postrkoval Andrise blíž ohni. *„Teď konečně oba dostaneš, co vám patří...“*

Byla to jen vteřina. Okamžik. Posměšné ušklíbnutí.

Joska hodil Andrise do ohně. Strýcovy šaty okamžitě vzplály a jeho hrdelní křik pronikl každou molekulou mého těla, aby mi roztrhal, rozdrtil a zničil srdce i duši. Andris se ze všech sil snažil vylézt zase ven a jeho agonie vyla v mém nitru.

Moje nohy se automaticky daly do pohybu, jak potřeba zachránit strýce zvítězila nad logikou.

Joska přede mě skočil a zastavil mě.

Někde v dálce uhodil blesk stejně rozlícený jako já. Jako matka medvědice jsem chtěla instinktivně napadnout všechno, co stálo mezi mnou a milovanou osobou. Vytáhla jsem všechno, co mi ještě zbylo z Warwickovy energie, a vrhla se na Josku. Jakmile se ke mně otočil, skrčila jsem se, takže jsem mu proklouzla pod paži, potom se hbitě vymrštila a obrovskou silou ho zasáhla pěstí do spánku. Zavrával na stranu, a sotva sklonil hlavu, nabrala jsem ho kolenem do nosu, až to zapraskalo. Joska se s bolestným zasténáním zhroutil do prachu. Po tváři mu stékala čerstvá krev.

Mihla jsem se kolem něho a vyrazila za strýcem. Za okamžik jsem se ale s vyděšeným zájknutím zase zastavila.

Podařilo se mu vylézt z ohně, ale tělo, které se teď choulilo na zemi, jsem už skoro nepoznávala. Kůži měl plnou mokvajících puchýřů a sežehnutou dočerna, takže mi hned připomněl, jak vypadal Warwick na bitevním poli toho dne, kdy jsem ho zachránila.

„Nagybácsi!“ Klesla jsem na zem vedle něho a zády mi otrásl další příval vzlyků. Z puchu spáleného masa se mi zvedal žaludek.

Přidušeně zasípal a sotva rozlepil oči.

„Budeš v pořádku. Uzdravíš se,“ říkala jsem nepřítomně, zatímco jsem se v klubíčku pohupovala vedle něho. Vlastní slova mi nedávala smysl.

Zachroptěl teď hlasitěji, takže jsem pochopila, že se pokouší mluvit.

Naklonila jsem se k němu. „Copak?“

„Prosím,“ zalapal po dechu. „Žádám... tě... o... to.“

Z hrdla se mi vydral vzlyk, když jsem pochopila, že škemrá, abych ukončila jeho trápení. „Já nemůžu.“

Po celém těle se divoce třásl, a tak jsem věděla, že jím zmítá bolestná agonie. „Prosím,“ zašeptal utrápeně jeho stín po mém boku. „Udělej to.“

Letmo jsem se ohlédla na pistoli pohozenou na zemi vedle Josky, který se pomalu začal probírat. Chňapla jsem po ní a potěžkala její studený kov v ruce.

Sklonila jsem hlavu, když se mi po obličejí začal valit vodo-
pád slz a kanul strýci přímo na tvář.

Jeho znetvořená, sežehlá ruka se natáhla, aby mě pohládila po líčku. „Nech mě jít. Musím být s ní.“

Mezi nářkem a škytáním jsem se vrávoravě zvedla na divoce roztřesených nohou. I ruce se mi chvěly, když jsem zvedla pistoli.

Andrisovy oči se zahleděly do těch mých s tichou prosbou, abych ukončila jeho utrpení. „*Mám tě rád, drágám. Nikdy na to nezapomeň,*“ zašeptal mi přes naše spojení.

„Taky tě mám ráda. Tak moc...“ Sotva jsem ze sebe ta slova vysoukala. Lámala mi srdce.

Prásk!

Kulka mu prolétla přímo mezi očima a okamžitě ho usmrtila.

Zbraň mi vypadla z ruky. Z hrudi se mi vydral zmučený výkřik a se svěšenými rameny jsem se naposled podívala do strýcovy mrtvé, popálené tváře. Viděla jsem tam však šťastný klid – na rtech se mu usadil lehounký úsměv, jako kdyby konečně našel pokoj.

Na rozdíl ode mě. Takovou hrůzu bych si nedokázala představit ani v nejhorší noční můře. Truchlila jsem tak hluboce a bolestně, že můj mozek nedokázal zpracovat nic jiného. Jeho smrt mě nebolela jen citově, ale cítila jsem také, jak ze mě vytrhla naše spojení, aby ho její kosa přetřela navždy.

Právě jsem zabila svého strýce. Ačkoli jsem tím ukončila jeho trápení, nemohla jsem se zbavit myšlenky, že jeho krev už navždy potřísnila moji duši.

Z těla mi vyprchaly poslední zbytky vůle. Vlna zármutku ze mě odplavila i všechno ostatní. Schoulila jsem se do klubíčka, zatímco mnou otřásaly zmučené steny jako bouře.

Pak jsem ale za sebou zaslechla potlesk. Ani jsem si nevšimla, jak okolní aréna utichla.

Ištván mi tleskal pomalu a výsměšně, čímž oživil hněv dosud skrytý až někde hluboko v mých kostech. „No, moje milá, vždycky jsem v srdci věděl, že jsi toho schopná. Tak si říkám, že ty roky výcviku přece jen nebyly marné.“

Nedokázala jsem se ani pohnout, natož pak nějak reagovat na okolí. Byla jsem prázdná.

Když Joska popadl pistoli ležící u mého boku, měla jsem co dělat, abych ho neprosila, aby mě poslal rovnou za strýcem. Věděla jsem totiž, že můj šok za chvíli odezní. Že je to jen klid před bouří. Otupělost před pádem.

Všichni jsme měli nějaké představy o tom, kým jsme, co bychom udělali a co zase nikdy ne.

A tohle všechno byla snůška pitomostí.

Dokonce i sobě samotným jsme byli cizí. Ty morální zásady, o nichž byl člověk v jednu chvíli přesvědčen, se dokázaly rázem sesypat v drolící se ruiny etiky a roztržitého přesvědčení. Bytelný čluun, který se nikdy nemohl potopit... než šel přece jen ke dnu.

Někdo mě popadl pod paží a vytáhl na nohy. Do arény vběhli další vojáci a chopili se mě. Očima jsem našla Ištvána. Jeho snoubenka na mě shlížela jako spravedlnost sama. Jako bych si tohle a ještě další utrpení plným právem zasloužila.

„Udělala jsi, co bylo nutné,“ zkonstatoval Ištván a pokýval hlavou, jako by na moje činy byl pyšný. „Mám z tebe radost.“

„Polib si,“ štěkla jsem, až mi z úst vyletěly sliny.

„Ale no tak,“ pokáral mě s mlasknutím. „Pozor na jazyk. Nezapomeň, že ti tohle všechno *dovoluju* já. Buď vděčná, že tě nechávám žít další den. Příště třeba tak velkodušný nebudu.“

Na dlani jsem ještě cítila ozvěnu studeného kovu pistole. Hněv nad skutečností, že jsem ji nechala Joskovi bez boje, mi napružil ramena. Kdybych se tak byla dokázala přenést přes zármutek a pomyslela na toho, kdo tohle všechno způsobil! Stačila by chvíle a už by tu nestál.

Slíbila jsem si, že takovou příležitost už znovu nepropásnu.

„Já třeba taky ne,“ odpověděla jsem klidným hlasem, zatímco mě strážé vlekly ven z arény.

Ještě než mě provedly tunelem, natáhla jsem krk a naposled se otočila na mrtvého strýce. Jeho tělo – prázdná schránka. Duše už byla pryč. Doufala jsem, že ať je kdekoli, znovu se setká s Ling.

Jen jsem se bála, že když se obětoval – ať už z jakýchkoli důvodů –, vzal si s sebou i životně důležitý kus mě samotné.

Moji lidskost.

Čtyři vojáci mě vedli tunelem ven. Jejich prsty se mi zarývaly do paží, jak mě vlekli nahoru po schodech do umývárny.

„Dnes je tvůj šťastný den, osm set třicet devítka,“ řekl jeden z nich, když se ke mně přitočil. Oči se mu chtivě leskly, zatímco si olizoval rty. „Zasloužila sis sprchu.“ Prudce sebou cukl, aniž by si přestal přejíždět špičkou jazyka kolem úst. Něco se mi na něm nezdálo. Jeho přehnaná gesta působila zvláštně. Chvilku mi trvalo, než jsem v něm poznala Kristofa, chlapíka, který se posmíval Rosie. Toho z tržiště, který mě málem chytil.

Ostatní dva vojáci mi strhli vysoké boty a ponožky, než mě strčili do kabinky s puštěnou sprchou. Voda se vsakovala do mojí špinavé uniformy, až se mi její látka nepříjemně lepila na kůži.

„A teď... se pomalu svlíkni,“ poručil mi posměšně Kristof. Další tři se zachechtali a přistoupili blíž. Jejich pohyby a hlasy mi připomínaly smečku hyen nadšenou vyhlídkou brzkého lovu. „Když ses sprchovala naposled, tady s kámošem jsme se toho neúčastnili.“ Ukázal na hubeného, plavovlasého muže po své pravici. Z toho, co říkal, jsem usoudila, že to oni mě vytáhli z díry. Tehdy jsem ale vůbec nechápala, co se kolem děje ani kdo vlastně jsem. Všichni okolo byli jen postavičkami bez tváře. „Nemůžeme se tvářit, že svoji práci nebereme dost vážně.“

Všichni čtyři se ke mně v reakci na ta slova přiblížili jako šelmy kroužící kolem kořisti.

„Myslím, že je čas, abych taky zjistil, jak chutná takzvaná *princezna z Leopoldova*,“ posmíval se Kristof. „Holka, která si svou krásou dokázala ochočit šlechtice i vůdce.“

Proč si lidé pořád mysleli, že urození pánové a ti, kteří někomu poroučeli, jsou méně náchylní k lidským pokleskům než kdokoli jiný s penisem? Naopak – jejich ega a přesvědčení, že mají na všechno nárok, je činila ještě zranitelnějšími. O to snadněji se nechali ošálit chválou a obdivem.

„Jo, vím, kdo jsi. O té nádherné a dokonalé Brexley Kovácsové slýchám už celé roky,“ ušklíbl se pohrdavě. „A vida, co se z tebe stalo. Trapná troska, která miluje fae,“ prskl. „Tvoji kouzelní kamarádi mi odstřelili kámoše. Myslím, že si za to zasloužíš trest.“ Kristof zakroužil cvičně rameny. Nepřátelství z něho jen sálalo a ovlivňovalo i jeho tři druhy jako droga. „I když nás pak povýšili a vážili si nás jako hrdinů za to, že jsme ochránili trh,“ dodal a mávl na zbytek, takže mi došlo, že na trhu té noci byli všichni. „A teď se můžu koukat, jak nám naše malá *punci* každý den vlhne.“

Protože jsem Ištována dobře znala, věděla jsem, že jen kvůli trhu by nikoho z těch shnilých pitomců rozhodně nepovýšil. Používal je jako pokusné králíky – ať už s jejich vědomím či bez. Pro Markose to byly jen síly na jedno použití, které si vystačily s pouhým pochvalným poplácáním po rameni, zatímco s nimi odporne manipuloval.

„Svlíkat!“ poručil mi teď Kristof a strhl si z opasku obušek. „A pěkně se k nám otoč čelem.“ Jeho oči mi hladově přejížděly po těle. Vojáci kolem se vrtěli a divoce hýkali radostí.

Muži ve skupinách pohánění testosteronem dokázali být v jistých situacích už tak dost děsiví, ale když jsem sledovala, jak se pohybují a jak mezi nimi přeskakuje stále rostoucí energie, zahryzla se mi hrůza až do kostí. Něco s nimi bylo špatně, jako by ty prášky od Ištována způsobovaly chemickou nerovnováhu v těle, nebo je tak rozdivočilo cosi v samotné esenci fae.

Chovali se jako zvířata. Jako utržení z řetězu.

„Teď hned!“ zařval Kristof a už se hladil v rozkroku.

Podívala jsem se na krev, špínu a sežehnuté šmouhy na své promáčené šedé uniformě. Na jejím povrchu ještě ulpívaly snítky popela ze strýcovy spálené kůže jako konfety smrti.

„Ty jedna zasraná rozmazlená krávo! Když ti něco poručím, budeš poslouchat!“ Kristof máchl obuškem a přidusal blíž.

Dnes v noci jsem zabila spolubojovnici. Bodla jsem ji ostrou sponou do vlasů přímo do hrudi a sledovala, jak se dusí vlastní krví a uniká z ní kyslík jako z balonku. Omráčila jsem jednoho ze svých nejlepších kamarádů, abych ho udržela naživu, a rukou jiné přítelkyně málem sama zemřela. Pak jsem přihlížela, jak se strýček smaží zaživa, než jsem ho střelila do hlavy. Jeho pozůstatky mi ještě ulpívaly na šatech – vlastně na šatech nás všech. Pronikaly mnohem hlouběji než jen do tkaniva šedé látky uniformy.

A teď se tihle kluci snažili urvat to málo, co ze mě ještě zbylo.

Z řas mi kapala voda, když jsem zvedla onyxové oči ke Kristofovi. Láva, která se mi převalovala někde v břiše, probublávala a prskala. Necítila jsem v sobě nic než nenávist, vztek, touhu po pomstě a temnotu, kterou už nikdy nic nevyplní. Tihle hoši mi už nemohli nic udělat. Byla jsem tomu všemu příliš vzdálená.

A když v sobě nemáte vůbec nic, jsou pro vás najednou i ostatní životy bezvýznamné.

Ti čtyři se na mě začali sápat, jak jejich ego a arogance sytily jejich šílenství. Ani poté, co mě viděli zabíjet, nikdo z nich nevěřil, že bych je mohla přemoct.

Muži nikdy nechápali, jak silná dokáže žena být. Neuměli si představit, jaké krveprolití za sebou dokáže zanechat, když konečně povolí. Pohár mojí trpělivosti přetekl. Už žádný strach, bolest ani truchlení.

Moje mysl znovu opustila tělo a místo ní převzal kormidlo dokonale vštípený výcvik. Zaútočila jsem jako první. Od vykachlíčkovaných stěn se odrazilo zapraskání, když se moje pěst

setkala s Kristofovým nosem. Soustředila jsem se na boj tak urputně, že všechno kolem zmizelo a zůstaly jen naučené pohyby, každý dokonale přesný a stejně tak smrtící.

Nechtěla jsem jen chodit ve stínu smrti. Prahla jsem po tom stát se smrtí samotnou.

Šedivou.

Chladnou. Pečlivou. Přesnou.

Kop. Úder. Zásah.

Napřáhnout. Skrčit se. Zaútočit.

Trhali ze mě šaty, bili mě do tváře i do těla a jejich rozezlené vytí s každou vteřinou rostlo a odráželo se od kachlíček.

Jeden z nich mě popadl za prsa a jeho ruka se pokusila mi stáhnout kalhoty.

Oheň v mém nitru o to divočeji zaplál.

Ochutnala jsem jejich krev, kterou jsem teď měla postříkanou tvář, cítila jsem, jak se jim pod úderý mých pěstí trhá kůže, slyšela praskání kostí a sledovala, jak se jeden po druhém hroutí k zemi. Ostrý puch krve a chlóru mi naplnil nos, až jsem slyšela svůj vlastní dech rezonující v hlavě.

Upřela jsem prázdný pohled na čtyři bezvládné muže na podlaze koupelny a rudé potůčky krve klikatící se kolem mých bosých nohou do odtoku. Byli ještě naživu, ačkoli jsem počítala, že se v nejbližší době jen tak nepostaví.

Nejradši bych je zabila a cítila, jak z nich vyprchává život a pod dlaní mi dotepává jejich pulz.

„Kováčsová?“ Někdo mě volal jménem ve snaze mě dostat zpět do přítomnosti. Nechtěla jsem tam. Přála jsem si zůstat, kde jsem byla, ve stavu bez emocí i svědomí. Někde, kdy bych nic nevnímala. Dokonce ani bolest.

Jen ať mě pohltí tma.

„Brexley. . .“ Moc mého jména se mi svíjela a klikatila v těle. Jeho dominance mě donutila zvednout hlavu a upřít k němu oči.

Legenda. Vlk.

Jako poprvé, když mě objevil v umývárně Halálházu, stál Warwick ve dveřích, zkrvavený a potlučený s poškrábanými klouby na rukou, jako by se musel prát, aby se za mnou dostal. Cestu ke mně lemovala bezvládná těla mrtvých či omráčených vojáků. Bylo jen otázkou času, než si pro nás někdo přijde.

Jeho bleděmodré duhovky pronikly skrz všechny moje bariéry. Samý sval a šlacha – nespoutaná, mužná energie z něho jen kapala. Místnosti dominovala jeho síla a moc, naplňovala vzduch a pronikala mi pod kůži až do kostí a dál, aby objevila poslední kousek duše, který ve mně snad ještě zůstal.

Napřímil ramena a zaměřil se na mě, připravený se prát.

Až na to, že na pěsti se tu nebojovalo.

Zachránila jsem mu život, vytáhla ho z propasti, donutila ho dýchat, ochutnat život a vidět znovu barvy.

Teď mi to přišel oplatit.

KAPITOLA 3

„Sakra, ty víš, jak mi ho postavit, Kováčsová.“

Warwickova pozornost sklouzla po potlučených bezvládných tělech na zemi. Potom vzduch rozechvělo hrdelní zavrčení, když se jeho soustředění obrátilo ke mně, v reakci na což mi tělem projel elektrizující pocit. Na Warwicka se nikdy nešlo připravit. Nemilosrdně se vás zmocnil a obklopil vás, takže vám nezbylo než se smířit s vlastním pádem.

A mojí zhoubou byly rozhodně emoce, tíha mých činů, tváře mých obětí. Dnes v noci mojí rukou vyhasly dva životy. Jeden jsem obětovala, abych mohla žít, a druhý se zase obětoval pro mě.

Obraz mého strýce mi způsobil takovou agonii, jako by naše spojení někdo zaživa spálil a já si musela vytrhnout kus sebe samotné, jako kdybych vydlabala dýni, a hodit ho do prachu. Nemohla jsem popadnout dech a nepřála si nic víc než se z toho pekla vyškrábat zase ven. Sevřely se mi plíce a div mě neudusily.

„Warwicku,“ vysoukala jsem ze sebe s potížemi a znělo to jako něco mezi žádostí a varováním.

„Co můžu udělat, princezno?“ oslovil mě zpřímá, aby mi dal najevo, že bude čímkoli, co potřebuju, abych tuhle chvíli přežila. Skálou, které se budu moct zachytit, nebo do ní bušit hlavou.

„Potřebuju tebe. Vyčisti mi hlavu,“ zašeptala jsem ochraptěle, protože další vteřinu utrpení bych už nesnesla. „Nemůžu dýchat.“

Jeho oči potemněly, jak mě jimi provrtal. Chtíč. Vášně. Násilí. To všechno se jako živá bytost proplétalo vzduchem mezi námi. Ani nevím, jak jsem to mohla předtím ignorovat a myslet si, že jde jen o výplod mojí fantazie. Naše spojení bylo jemné, ale bylo tam, hladově pulzovalo a vracelo se tak pozvolna, že jsem ho ze začátku jen těžko poznávala.

Stín jeho jazyka mě olízl mezi stehny, až se mi v hrudi vzpřičilo slastné zajíknutí, které rozbořilo poslední zdi mých obranných hradeb.

A taky jeho.

Skočili jsme po sobě jako po kořisti. Naše ústa a těla do sebe vrazila v zuřící bouři zoufalství, v níž po naší bitvě zbydou okolo jen ruiny. Protože cítil, že něžnost je to poslední, co bych chtěla, jeho ústa se dravě zmocňovala mých a táhla mě, zatímco jsem kopala a křičela, s sebou do propasti. Vytrhla mi otupělost z těla a do žil mi vlila horečné emoce.

Potřebu ho ochutnat, cítit každý jeho kousek, podrobit si a vládnout. Prvotní instinkty.

Warwick mě se zavrčením popadl za zadek, jak pírkó mě zvedl do vzduchu, abych mu mohla obtočit nohy kolem pasu, než mě tvrdě opřel o kachličky, zatímco po nás stékaly pramínky vody.

Zlost. Zármutek. Zdrcenost. To všechno mě rozlámalo na kousky, až jsem ztrácela sama sebe.

Svou živočišnou potřebou mi provrtal duši, otevřel mě a odhalil. Štít absolutní apatie, za nímž jsem se skrývala, prorazil hladovými rty a neomalenými dlaněmi. Strhl ze mě košili, přes hlavu mi přetáhl sportovní podprsenku a potom už se oba kusy